

Eduard Chmelár o hyenách, ktoré tancujú na hrobe Jána Kuciaka

- CZ24 News | 22. února 2023

SLOVENSKO: Hlavnou aktérkou spomienky na udalosti spred piatich rokov bola Zuzana Čaputová. Pódium patrilo iba jej a aktivistka Zuzana Wienk ju predstavila ako tú „najpovolanejšiu“ hovoriť o týchto veciach. Nechýbala ani zdravica Richarda Stankeho, ktorý dostal štátne vyznamenanie od prezidenta Kisku - nie však preto, že by bol výnimočný herec, ale pre svoje uvrieskané kreácie na demonštráciách Za slušné Slovensko, takto v stručnosti komentoval na úvod svojho článku spomienkové zhromaždenie pri príležitosti piateho výročia vraždy investigatívneho novinára Jána Kuciaka publicista, politický analytik a vysokoškolský pedagóg Eduard Chmelár.

Som maximálne znechutený z toho, ako politici skáču po hroboch Jána Kuciaka a Martiny Kušnírovej a zneužívajú 5. výročie ich vraždy na ciele, ktoré nemajú s ich odkazom nič spoločné. Už včera na diskusii Body zlomu (ktorú, samozrejme, odvysielala RTVS, dúfam, že aspoň trikrát za deň ako minule, keď takto prezentovala prezidentku na festivale Pohoda) to vyzeralo tak, akoby hlavnou aktérkou udalostí spred piatich rokov bola Zuzana Čaputová. Pódium patrilo iba jej a aktivistka Zuzana Wienk ju predstavila ako tú „najpovolanejšiu“ hovoriť o týchto veciach. Netuším, prečo. Lebo si na mŕtvolách dvoch mladých ľudí postavila volebnú kampaň a politickú kariéru?

Nechýbala ani zdravica Richarda Stankeho, ktorý dostal štátne vyznamenanie od prezidenta Kisku - nie však preto, že by bol výnimočný herec, ale pre svoje uvrieskané kreácie na demonštráciách Za slušné Slovensko. S plamenným nasadením oneskoreného zväzaka dal publiku sľub, že nebude nikdy mlčať a že sa ozve vždy, keď sa niekomu udeje krivda. Už len to bolo klamstvo. Richard Stanke a jemu podobní aktivistickí herci tu po výmene vlády tri roky mlčali, keď sa likvidovala slovenská kultúra, mlčali, keď sa ľuďom odoberali práva a siahalo sa na ich živobytie, mlčali, keď táto mocenská garnitúra dusila slobodu prejavu. Oni nie sú žiadne svedomie národa, ich názor nie je dôležitejší ako hlas radových občanov, sú len najatými klaunami tejto vlády a žoldnieri jej informačnej vojny. Nie sú nijakými autoritami, ich prefláknuté tváre sú iba zneužívané na jednostranné politické ciele.

Ešte bezočivejšie sú tvrdenia politikov ako je Eduard Heger, ktorý dnes na Námestí SNP v Bratislave kričal, že tento korupčný systém tu vybudoval Robert Fico a Peter Pellegrini. Korupčný systém tu bol dávno vybudovaný za vlády Mikuláša Dzurindu (ktorý je dnes politickým partnerom premiéra Hegera) a Ivana Mikloša (ktorý je dnes poradcom prezidentky Čaputovej). Je zvrátené, že aktéri kauzy Gorila sa dnes bez hanby rozdrapujú a sú oslavovaní v médiách ako súčasť koalície, ktorá má zabrániť návratu mafie. Ak si takto predstavujú očistu Slovenska, tak im treba pripomenúť, že presne proti takým ako oni Ján Kuciak začiatkom roka 2012

protestoval: <https://blog.sme.sk/kuciak/politika/chcem-lepsie-slovensko-protestujem>

Zatiaľ ľuďom nikto nevysvetlil, že na podstate systému sa nič nezmenilo. Nedrží ho v rukách Heger a Matovič, tak ako ho nedržal v rukách Fico s Pellegrinim. Tento štát ovláda oligarchia. Ona určuje pravidlá hry. Moc leží už dávno mimo volených štruktúr. Pád Smeru-SD na tom nič nezmenil. Naopak, oligarchovia sú čoraz bohatší, vplyvnejší a nedotknuteľnejší a našli si iné spôsoby, ako žmýkať verejné financie. Ved' si len spomeňte na istú „trnavskú firmičku“, blízku Igorovi Matovičovi, ktorá za jediný rok zarobila na vládnych zákazkách viac ako za rovnaké obdobie smerácky mecenas Jozef Brhel.

Ani novinári, ktorí sa priživujú na Jánovi Kuciakovi, nezlepšili kvalitu svojej práce. Pri všetkej úcte k výnimkám sú stále rovnako nevzdelaní, nekompetentní, jednostranní, zaujatí a hlúpi. Každú kritiku považujú za útok a tvária sa, že keď im niekto vytkne ich metódy, že je ohrozená sloboda médií. Žasnem, že prezidentka Čaputová prijala misiu medzinárodných novinárskych organizácií, ktorá preveruje stav slobody médií na Slovensku a vyjadrila im plnú podporu. Práve táto osoba, ktorá neustále doma i v zahraničí vyzýva na cenzúru a zákaz nepohodlných spravodajských webov. Ani teraz, ani pred piatimi rokmi nebola ohrozená sloboda mainstreamových médií. Bola ohrozená bezpečnosť investigatívnych novinárov. Takže sa má riešiť problém a nevytvárať ten, ktorý neexistuje. To, čo je na Slovensku bytostne ohrozené, je sloboda prejavu. Sloboda prejavu každého občana, ktorý je čím ďalej tým viac umlčovaný a nevypočutý. Právo nepozná taký výraz ako „sloboda médií“. Ten si vymysleli mediálni magnáti na ochranu svojho biznisu. Medzi základné ľudské práva však patrí sloboda prejavu, ktorá sa nevzťahuje len na novinárov, ale na každého jedného človeka a zahŕňa tak právo informovať ako aj právo byť informovaný. A toto právo dnes paradoxne dusia médiá, ktoré boli ešte pred storočím garantom jeho slobody. A hoci novinári fňukajú, že sú predmetmi verbálnych útokov, všimnime si aj to, koľko útokov voči ľuďom vyprovokovali, živia a hecujú samotní novinári ako Arpád Šoltész, Peter Schutz a podobní.

Uráža ma, ak je Ján Kuciak prirovnávaný k Marekovi Vagovičovi, ktorý je oproti nemu čistým rozprávkarom. Uráža ma, keď sa polovzdelaný hulvát Martin Šimečka opovažuje na Námestí SNP chvastať, že „kráča v Jánových stopách“. Ján Kuciak bol kultivovaný človek a nikdy nenadával popredným umelcom a najvzdelanejším ľuďom na Slovensku do luzy. Uráža ma, keď všetci, ktorí sa dnes šplhajú po chrbtoch dvoch zavraždených ľudí, im familiárne hovoria „Ján a Martina“, hoci ich v živote nepoznali. Ján Kuciak bol môj študent, no nikdy by som si nedovolil oslovovať ho „Janko“ a vytvárať falošný dojem kamarátskej blízkosti. Uráža ma, keď sa z ničoho nič stane z extrémne zaujatej a hlúpej redaktorky denníka Sme Zuzany Petkovej odrazu „riaditeľka Nadácie Zastavme korupciu“ a médiá jej subjektívne názory citujú ako autoritu. Uráža ma, keď niektorí aktivisti vytvárajú priam pseudonáboženskú propagandu, že „Ján a Martina nám priniesli obeť“, hoci títo dvaja mladí ľudia o niečo také vôbec, ale že vôbec nestáli. A je mi smiešne, že organizátori protestov Za slušné Slovensko po piatich rokoch zistili, že Juraj Šeliga ich podviedol, že vopred kalkuloval so svojimi politickými ambíciami a že sa nevedia stotožniť s jeho krokmi. Snáď, keď tie deti ešte aspoň trochu vyrastú a dozrejú, pochopia aj to, ako boli zneužití.

Keď chcete vedieť, aký bol naozaj Ján Kuciak, nepočúvajte táraniny politikov a novinárov. Prečítajte si čerstvo vydanú knihu jeho reportáží. Všímajte si, aké sú precízne, faktograficky presné a vecné, striktné sa držiace zásady overovania informácií z niekoľkých na sebe nezávislých zdrojov. Áno, Ján Kuciak písal predovšetkým o zločinoch minulej vlády, lebo pracoval práve v tom období. Ale v jeho analýzach niet tieňa zaujatosti, fabulácie, emócií. Cítiť z nich taký nadhľad a racionalitu, že nezapochybujete ani na minútu, že rovnako nemilosrdný by bol k akejkoľvek inej garnitúre, čo sa o tých pisálkoch priživujúcich sa na jeho mene nedá povedať ani omylom, ba nedá sa to povedať ani o jeho kolegoch z redakcie Aktuality.sk, ktorá je hlásnou trúbou liberálov a Prezidentského paláca (šéfredaktor Bardy sa to komicky zväzacke nadšenie zo Zuzany Čaputovej ani nesnaží skrývať). No predovšetkým, keď chcete naozaj vedieť, kto to bol Ján Kuciak, pozrite sa do očí jeho rodičov. Do očí čistých, skromných a jednoduchých ľudí, ktorí vychovali takého istého čestného človeka. A aj v centrále na Súmračnej by si mali uvedomiť, že jeho otec nie je nijaký zaujatý nepriateľ, že je to sklamaný volič Smeru, ktorého navždy stratili: <https://blog.sme.sk/kuciak/spolocnost/volic-smer-u>

Že jeho matka, manuálne pracujúca robotníčka vychovávala tri deti, ktorá ťahala 16 hodín denne v strojárskom podniku pri podmienkach 50 °C na pracovisku s platom 450 eur s nadčasmi, je presne tá, o ktorú sa mali viac zaujímať, ktorá lumpov presadzujúcich neoliberalnú ekonomiku nikdy voliť nemôže: <https://blog.sme.sk/kuciak/spolocnost/ne-zvycajna-zena>

Keď toto všetko viete, pochopíte, že obraz Jána Kuciaka vytváraný politikmi a médiami je pokrivený a

falošný. Ján Kuciak bol naozaj mimoriadne talentovaný novinár. Mal obrovskú túžbu profesionálne rásť. Na rozdiel od inej mojej bývalej študentky Zuzany Hanzelovej priam prahol po nových poznatkoch, nepodceňoval význam všeobecného vzdelania, zaujímali ho slovenské dejiny a bol veľmi vnímavý. Jeho kolegovia sa dnes tvária, akoby už vtedy rozpoznali jeho talent. Faktom však je, že ho nikdy nenavrhli na Novinársku cenu, ktorú si rozdeľovali redaktori Denníka N, týždňa a iní ideologicky spriaznení kamaráti za články, ktoré sa ku kvalite Kuciakových textov nepribližovali ani vzdialene. Všetky žurnalistické ceny získal Ján Kuciak až posmrtné. Zo spomínanej knihy Kuciak, ktorú vám všetkým vrelo odporúčam, vo mne najviac zarezonoval prológ jeho otca Jozefa Kuciaka. Zvýraznil by som hlavne dve jeho myšlienky. Prvá, že sa celý čas usilujú kontrolovať vyhrotené emócie, aby nepošpinili pamiatku ich syna. A druhá, že mnohí z tých, ktorí prišli k moci po bývalej vláde, sa prispôbili dovtedajšiemu fungovaniu. Myslím, že viac hovoriť netreba.

ZDROJ: Facebook Eduard Chmelár / InfoVojna